

Kim, Julián, Leon a Kija – detektívi v čase

Pohotová Kim, bystrý Julián, fyzicky zdatný Leon a tajuplná egyptská mačka Kija sú štyria kamaráti, ktorých spája spoločné tajomstvo...

Vlastnia kľúč od starej knižnice benediktínskeho kláštora svätého Bartolomeja. V tejto knižnici sa ukrýva miestnosť zvaná Tempus, ktorá umožňuje cestovať do minulosti. Tempus pulzuje v rytme času a ukrýva tisícky dverí, vždy jedny pre jeden rok svetových dejín. Výpravy v čase zaviedli našich kamarátov do starovekého Ríma alebo aj do Egypta z čias faraónov, kde sa k nim pridala mačka Kija.

Priatelia sa vždy vydajú na cestu v čase, keď ich zaujme nejaké historické obdobie alebo keď tušia, že sa v minulosti odohral záhadný zločin.

Tempus dokáže priateľov premiestniť v čase, ale takisto aj preniesť späť. Stačí sa vrátiť presne na miesto, na ktorom človek pristál. Jedine odtiaľ sa dá cestovať domov, do súčasnosti.

Hoci výlety v čase zvyknú trvať aj niekoľko dní, v prítomnosti za ten čas neprejde ani len sekunda – a tak nikto nepo-

strehne, že sa malí detektívi zase vydali na tajomnú cestu
storočiami...

Stotisíc strieborných mariek

„Chlapci, poviem vám, bola to paráda!” zvolala Kim. „Škoda, že ste tam neboli.”

Bolo pondelkové ráno a Julián, Kim a Leon kráčali do školy kľukatými uličkami pekného mestečka Sedmohlince. Ako zvyčajne, išli neskoro.

Leon si šomral popod nos. Nemal práve najlepšiu náladu – ako každý pondelok ráno. Víkend sa mu zdal príliš krátky. A prvá hodina bola matematika. Nebol to práve predmet, čo by Leonovi zlepšil náladu. Okrem toho ho zajtra čaká dôležitá písomka. Leonovi by bol milší telocvik – alebo dejepis.

„Taká slávnosť má niečo do seba!“ povedala Kim. Včera navštívila s rodičmi stredoveký jarmok, ktorý na ňu spravil veľký dojem. „Postavili tam skutočné stanové mestečko. V stanoch pracovali rôzni remeselníci, napríklad kováč zbraní kul *drôtenú košelu* alebo jedna žena plietla košíky. Pomedzi stany sa motali rytieri. Ale najlepší bol jednoznačne *trubadúr*.”

Leon sa pozrel na Kim. „Truba – čo?”

„Tru–ba–dúr,” vyslabikovala Kim. „Tak sa nazývali stredovekí speváci.”

Leon znudene kývol rukou. „Ach tak...”

Kim zastala: „Ach tak?”

„To neznie veľmi zaujímavo,” dokončil Leon. „Chlapík, ktorý spieva nejaké zaľúbené piesne. Aspoň sa konal aj nejaký skvelý rytiersky turnaj?”

Kim zmraštila tvár a kráčala ďalej. „Leon, človeče, stredovek nebol len o bojoch a turnajoch.”

„To predsa viem, ale to je na tom období to najnapínavejšie, ak chceš poznať môj názor,” odpovedal chlapec s rozžiarenými očami. „Na takom turnaji by som sa rád zúčastnil!”

„No jasné,” zasmiala sa Kim. „Rytier Leon Veselý. Ten, čo vždy ako prvý spadne z koňa.”

Leon ju žartovne odstrčil. „Udržal by som sa v sedle dlhšie než ty!”

„To sotva,” smiala sa Kim. „Ale teraz sa vráťme k trubadúrovi. Bol fantastický. Ten jeho hlas...”

„Samí bojkovia,” skonštatoval sucho Leon. „Kto bol v stredoveku zbabelý, aby držal meč, ten spieval. Možno tak falošne, že odstrašil nepriateľov. Tak predsa len bol na niečo dobrý?”

Kim uštedrila Leonovi úder. „Nemáš o tom ani šajnu!”

„Prestaňte,” karhal ich Julián, ktorý doteraz len mlčky počúval. „Určite neboli všetci speváci zbabelí, Leon.”

„Fakt? Odkiaľ to ty môžeš vedieť?“ spýtal sa ho kamarát.

Práve prichádzali do školy, kam sa zo všetkých strán hrnuli ďalší žiaci.

„Existuje taká legenda,“ rozprával Julián kamarátom. „Hovorí o veľmi odvážnom trubadúrovi menom *Blondel*.“

Kim sa zvedavo pozrela na Juliána. „Blondel? Nikdy som o ňom nepočula. Kto to bol?“

Julián iba pokrútil hlavou. „Niečo som o ňom čítal, ale presne si to už nepamätám.“

„Môžeme to zistiť v našej knižnici,“ navrhla Kim. „Dnes poobede.“

„Súhlasím,“ povedal Julián.

„Pre mňa za mňa,“ zamrmlal Leon.

Po vyučovaní sa Leonovi nálada zlepšila. Zásľuhu na tom mala aj hodina dejepisu s jeho obľúbeným učiteľom Tebelmannom.

Deti práve prichádzali do benediktínskeho kláštora Svätého Bartolomeja, do temnej tajomnej stavby z roku 780. Spreádzala ich nezvyčajne krásna jantárovo-hnedá mačka Kija.

Julián, ktorý vlastnil kľúč od ríše kníh, kráčal popredu. Starobylá knižnica bývala každý pondelok pre verejnosť zatvorená.

Už o niekoľko minút sedeli Kim a Julián v čítarni a listovali v dejepisných knihách o stredoveku.